

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς ποσοσθὲν εἰς τὴν γὰρὸν ὑμῶν ἀπερσείας καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχειοι Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ	
Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἐπιτομή 8ρ. 16.—	Ἐπιτομή 8ρ. 20.—
Πέριονος 5,50	Ἐξέλιξις 10,50
Καίριος 4,50	Ταίριος 5,50

Ἄν συνδραμῶν ἄρχονται τῶν ἰσθμίων ἁπάντων.

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος

ΕΒΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 26 Δεκεμβρίου 1920

ἸΜΜΟΔΙΟΥ ΦΥΛΛΟΝ
 Ἐσωτερικὸν, λεπτ. 40 Ἐξωτερικὸν, λεπτ. 45
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπτ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
 Ὅδος Ἐθελουτῶν ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον
 Ἔτος 43ον. Ἀριθ. 4

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΥΤΗΣ
 [ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)
 — Πῶς; ἔκαμε ὁ Γιάννης.
 — Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέω! φώναξε ὁ γίγαντας. Μὴ μιλῆσες ποτὲ γιὰ βιολιά στὸ ἔθνος!.. Ἀφοῦ ὅμως ἰσχυρίζεσαι πῶς ἔχεις νὰ ταμπουρλίζεις, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἰδοῦμε. Κόπιασε μαζί μου!
 Ὁ Γιάννης ἀκολούθησε τὸν προϊστάμενον, ἐνῶ ἠκάντινέρα, χωρὶς νὰ τῆ τιποτά, τὸν παρακολοῦθοῦσε μὲ βλέμμα γελαστό.
 Σὰ λίγο, μπήκαν σ' ἕνα θάλαμον τοῦ στρατιώτη, ὅπου ὁ Μπέλ-Ρέξ τοποθέτησε ἕνα σκαμνὶ ἀνάποδα καὶ ἀκούμπησε σὰ πόδια του ἕνα ταμπούρλο. Ἐπειτα, δίνοντας στὸ Γιάννη δύο ταμπουρλόφυλλα ἀπὸ ἔθνος, τοῦ εἶπε:
 — Ἐμπρός! δεῖξε μας τί ἔχεις!
 — Τί θέλετε νὰ παίξω; ρώτησε ὁ Γιάννης ποῦ, κατακόκκινος ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρὰ, στέλεταν ἄρθρος, σὰ στρατιώτης σὲ παράταξη.
 — Πρῶτα ἐν' ἀπλό ταμπουρλισμῶν, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν ἀποκρίθῃς ὁ ἀρχιτυμπανιστῆς.
 Ὁ Γιάννης ἄρχισε. Τὸ ταμπουρλό στὴν ἀρχὴ ἀντήχησε ἀδύνατα, ἔπειτα δυνατώτερα, ἔπειτα πολὺ δυνατὰ. Ἐκάνε σὰν τὸν κρότον τοῦ λεωφορείου ὅταν περᾶ καμμιὰ γέφυρα. Ἐπειτα, λίγο-λίγο, ὁ ἦχος ἀδυνατίσκει, σὰ νὰρχόταν ἀπὸ μακριά.
 Κι' ἄξαφνα ἔπαυε.
 Φανερὴ ἐκπλήξη διαβαζόταν στὸ πρόσωπον τοῦ γίγαντα, ποῦ κούνησε ὑστερὰ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:
 — Ὄραϊ!.. Ἄς εἶναι ὅμως, ἕνα ταμπουρλισμῶν δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα. . . Δὲν χρειάζεται καὶ τόσο ἀκρι-

βία. Γιὰ νὰ κούσοῦμε τώρα καὶ κανένα μάρς.
 — Μάλιστα! φώναξε ὁ Γιάννης. Ἐξέρω τὸ μάρς «Ρουαίγιαλ-Πικαντί».
 Καὶ τὸ ἄρχισ' εὐθύς.
 Πλάν! ραταπλάν! ραταπλάν! πλάν! πλάν! ἀντηχοῦσε τὸ ταμπουρλό ρυθμικά, χωρὶς τὸ παραμικρὸ λάθος. Τὸ πρόσωπον τοῦ Μπέλ-Ρέξ εἶχε γίνῃ σοβαρὸ. Κι' ἀφοῦ ἄκουσε τὸ Γιάννη νὰ παίζει ὡς δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐπρόσταξε:
 — Ἄλτ!
 Στῆ στιγμὴ τὸ μάρς ἐπ. ψι.
 — Καλὰ!.. πολὺ καλὰ!.. φιθόραξε ὁ γέρος σὰ νὰ μιλοῦσε μονάχος του. Οἱ ἀγκώ-

νες παρακουνοιοῦνται, εἶναι ἀλήθεια... τὰ χέρια ὅμως δουλεύουν καλὰ...
 Καὶ δυνατώτερα:
 — Μπράβο, μικρὲ!.. Γιὰ παιδί τῆς ἡλικίας σου, εἶναι πολὺ... Κατὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ εὐσεύ!
 — Βεβαίωτα! ἀντήχησε τότε μιὰ ἄλλη φωνή. Ὁ μικρὸς καίρει ἔξοχα!
 Ἦταν ὁ δεκανέας, ποῦ μὲ πολλοὺς ἄλλους ταμπουρλιέρηδες τοῦ συντάγματος, εἶχε παρακολοῦθῃ αὐτὴ τῆ σκητὴ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου.
 — Παίζει σὰν ἀληθινὸς ταμπουρλιέρης ἐπρόστασε ἀκόμα ὁ δεκανέας. Πολυὺ, μεγαλύτεροί τοῦ, δὲν καίρουν ἐτόσι.
 — Ἐχεις δίκια, Ρουζάρ! ἀποκρίθηκε ὁ Μπέλ-Ρέξ. Καὶ τὸν διορίζω τυμπανιστῆ.
 — Πῶς; ἔκαμε ὁ δεκανέας εἶναι στρατιώτης;
 — Μάλιστα, ἐθελουτῆς. Μοῦ τὸν ἔστειλε ὁ συνταγματάρχης.
 — Ὄραϊ! εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἦμαστέ ἐντεκα, μὰς ἔλειπε ἕνας καὶ μὲ τὸ μικρὸ τώρα θάμακατε σωστοί. Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;
 — Γιάννη.
 — Μπράβο! Χτύπα καλὰ τὸ ταμπουρλό γιὰ τὴν Πατρίδα! Ὁ Γιάννης, ἀφοῦ δέχθηκε τὰ συγχαρητήρια τῶν συναδέλφων του, γύρισε μὲ τὸν Μπέλ-Ρέξ στὴν καντίνα.
 — Λοιπὸν, κατέρα; ρώτησε ἡ Κατερίνα.
 — Λαμπρά, λαμπρά!.. Εἶμαι κατενθουσιασμένος. Κατερίνα, φρόντισε τώρα νὰ τὸν ντύσῃς. Τοῦ χρειάζεται στολή... Εἶναι τακτικὸς τυμπανιστῆς.
 — Ἄ, τί χαρὰ! φώναξε κι' ἡ Λιζέττα. Ὁ Γιάννης τυμπανιστῆς!.. Χαίρουμαι πολὺ!



Ἀντήχουσε τὸ ταμπουρλό ρυθμικά... (Σελ. 25, στ. 6.)

Ἡ Κατερίνα ζήτησε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη ἕνα γιλέκι, ἐν' ἀμπέχονο γρεναδιέρου, γκέτες μαῦρες καὶ ἕνα δίκωχο καπέλλο. Κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ καὶ νὰ ραβῆ, γιὰ νὰ φτιάσῃ ἀπὸ τὴ στολή αὐτῆ, ποῦ ἦταν γιὰ μεγάλο, μιὰ στολίτσα γιὰ παιδί.
 Στὸ ἀνάμεταξύ αὐτὸ ἔφθασε κι' ὁ συνταγματάρχης Βερναρδέ κι' ἔμαθε μὲ χαρὰ πῶς ὁ μικρὸς τοῦ προστατεύομενος

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Αγαπητοί μου,



ΤΑΝ θά διαβάσετε αυτό το φύλλο, θα γυρίσετε γιορτάσει πια τα Χριστούγεννά σας και, με τη γλυκειά εντύπωση ακόμα, θα ψάχνετε να βρείτε κάτι για τη μεγάλη γιορτή. Δεν θα γυρίσετε αδικό. Ένα φύλλο που βγαίνει τη δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων, κάτι πρέπει να γράφει χριστουγεννιάτικο! Πρώτα όμως και πόσες μέρες προτούτερα έπρεπε να γραφή το χριστουγεννιάτικο αυτό, για να τυπωθή και να σάς έλθη μέσ' στην ώρα; Άλλα και τρείς, και δυο μέρες προτούτερα, δεν ήταν βέβαια Χριστούγεννα. Ήταν μια κοινή ημέρα, μια καθ' ημερινή, που δεν βάλανε τίποτα. Όστε εγώ, για να σάς γράψω μια Έπιστολή, με την ίδια γλυκειά εντύπωση που θα τη διαβάσετε σεις, θα πρέπει να θυμηθώ τουλάχιστο πώς γιόρτασα τα περσινά μου Χριστούγεννα. Μα δεν τα θυμάμαι; Έπος δεν θυμάμαι και τα προπερσινά. Και τα παραπάνω ακόμα Χριστούγεννα, κι άλλα πολλά, όλα χαμένα στον άπεραντο ωκεανό της μνήμης... Για να θυμηθώ κάτι ζωηρό, κάτι εντυπωμένο, που να μ' εμπνέει, πρέπει να πάω πίσω πολύ, να ανατρέξω στην παιδική μου ηλικία.

Περίεργο πράγμα να ξεχνά κανείς τα χθεσινά, και να θυμάται τα πιο καλά, που έπρεπε να είναι και τα πιο ξεχασμένα! Άλλα έτσι συμβαίνει στον άνθρωπο: Οι εντυπώσεις της παιδικής του ηλικίας, οι πρώτες, οι παρθένες, χαράζονται τόσο βαθιά, τόσο ζωηρά στο νου, ώστε μένουν ανεξάλειπτες για πάντα. Και θα λέγε κανείς, έρχεται καιρός, — με την ηλικία, — που ο νους γερμίζει εντυπώσεις και δεν υπάρχουν πια τόπος για να χαραχθούν άλλες. Έτσι μπορεί κάλλιστα να μη θυμάται τί έφαγα χθές, που λέει ο λόγος, να θυμάται όμως ζωηρότατα πώς γιόρτασα κάποια Χριστούγεννα, όταν ήμουν δέκα χρονών παιδί...

Δηλαδή όλα μου τα Χριστούγεννα, εκείνο τον καιρό, τα γιόρταξα με τον ίδιο απάνω-κάτω τρόπο. Γιατί την παιδική μου ηλικία την περασα όλη στη Ζάκυνθο, στον ίδιο τόπο, στο ίδιο σπίτι, και στο λίγο αυτό διάστημα που θυμούμαι, — δέκα δώδεκα χρόνια, — τα χριστουγεννιάτικα έθιμα δεν είχαν αλλάξει καθόλου. Και το κυριώτερο ήταν η κουλούρα, που κόβαμε το βράδυ της παραμονής, όπως έδω κόβουμε τη βασιλόπιτα την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Α, τι χαρά για μας τα παιδιά αυτή η κουλούρα! Σηκωνόμαστε από τα χαρά-

ματα, παρακολουθούσαμε το ζυμωμά της, βοηθούσαμε στο στέλιμά της, την ξεπροβοδίζαμε στο φούρνο και την περιμέναμε ύστερα μ' ανυπομονησία, να γυρίση ψημένη και να γεμίσω το σπίτι με την ευωδιά της. Η κουλούρα μας είχε συνήθως και δυο παιδιά: δυο χριστόψωμα, που τα κόβαμε κι' αυτά, το ένα την Πρωτοχρονιά και τ' άλλο τα Φώτα. Μα η κουλούρα ήταν ή μ' ένα, ή βασίλισσα, ή μεγάλη χαρά. Ήπιανε σχεδόν όλο το τραπέζι, — το βραδινό τραπέζι της παραμονής, το κατ'απόγευμα, — κι' εκτός από την ευωδιά που σκορπούσε, παρουσίαζε και μια πολύ ορεκτική όψη με τη χρυσή της κρούστα, τα φουετιά της καρδιά, το σουσάμι της και την πασπαλιστή ζάχαρη. Η ψίχα της ήταν κατακίτρινη από ζαφουράκι: είχε μέσα σταφίδες άσπρες και μαύρες, καυκονάρια, κινδάλια, χίλια μυρωδικά και, σε μίαν άγνωστη άκρη, το πολυπόθητο ή υρέμα, — ασήμενο νόμισμα, — που περιμέναμε τον τυχερό.

Γι' αυτό τα παιδιά δε βλέπαμε την ώρα να κοπεί, να μοιραστεί, να ψάξουμε τα κομμάτια μας, να ιδούμε την τύχη μας. Συνήθως μ'ας περιμένα μια μικρή απογοήτευση: το ή υρέμα δεν ήταν στα δικά μας κομμάτια, ούτε σ' των μεγάλων έμνεσε 'εκείνα που θα στέλαγαμε αμύρο έξω. Άλλα γρήγορα μ'ας παρηγορούσε η γλυκειά γεύση της κουλούρας, που αρχίζαμε να την τρώμε άμέσως, μαζί με τα χίλια άλλα ορεκτικά του βραδινού εκείνου τραπέζιου, να μ'εν σαράκοστιανού, με γιορτινού, πολυποικιλίου, με σαλάτες, με χανδριάρα, με αυγοτάραχα, με φρούτα, με κομπόστες και με γλυκό ήρασι. Τρώγοντες, πίνοντες, ψάλλοντες, γελώντας, καθύμαστε σχεδόν ως τα μεσάνυχτα. Και τότε χαριόστημενοι, άνεβαινάμε να κοιμηθούμε για να ξυπνήσουμε πρωί και να πάμε στη χριστουγεννιάτικη λειτουργία.

Άλλα η χαρά της κουλούρας εξακολουθούσε και την άλλη μέρα. Μετά την έκκλησία, ή μητέρα μου μ'ας έστειλε στα συγγενικά σπίτια, να τους πάμε τα κομμάτια τους και να πάρουμε τα δικά μας. Δυό, τρείς, τέσσερες κουλούρες, δοκιμάζαμε έτσι. Και καθεμιά είχε για μ'ας άλλη χαρή, άλλη γεύση, άλλο γούστο: Άξερνα, σε μιάς θειάς μου, μ'ας έδιναν κομμάτια από κουλούρα, που όλη της ή κρούστα ήταν ζαχαρένια και στολισμένη με κουφέτα! Και για ή υρέμα είχε μέσα, όχι πια ασήμενο, άλλα χρυσά νομίσματα, φλουρί, που κάποτε μάλιστα μου έπεσε και μ'ένα. Ήταν κουλούρα άρχοντικού σπιτιού, καμωμένη παραγγελία στο ζαχαροπλαστείο. Πώς τη ζήλευα! πώς θα θέλα και στο σπίτι μας να κάναμε τέτοια! Και πόσες φορές, όταν πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, δεν παρακαλούσα: «Δεν παραγγέλνουμε και μεζέ φέο; μ'α κουλούρα στού Κόκλα, σαν της θειάς;» Μα ή πατέρας μου δεν μού-

κανε τη χαρή: «Περίττο έξοδο! Δεγε! Μήπως ή θεια δ'αν σου δίνει από την κουλούρα της;» Έπειτα άλλη χαρή έχει ή κουλούρα ή καμωμένη στο σπίτι!...

Που να κόβω εγώ! Τέλειρο μου ήταν, για χρόνια, να κόβουμε και στο σπίτι μια ζαχαράτη κουλούρα. Έφυγα χωρίς να πραγματοποιηθή. Και θα το πιστεύετε; Όταν, μεγάλος πιά, έδω και δέκα χρόνια, έτυχε να βρεθώ στη Ζάκυνθο και να κόμω Χριστούγεννα στο σπίτι μας, ξαναθυμήθηκα το παιδικό μου όνειρο, — τον καιμό μου, — κι' αφού δ'αν ζούσε πια ή καιμένος μου ή πατέρας, να με μαλώση για το «περίττο έξοδο», παρήγγειλα σαν καλός οικοκύρης μ'α χριστουγεννιάτικη κουλούρα στού Κόκλα. Να, στον ίδιο τεχνίτη, στο ίδιο μαγαζί, όπου την έκανε τότε κι' ή θεια μου. Και την παραμονή, ήλθε στο σπίτι μας μ'α ζαχαράτη κουλούρα, απ'αλλάλαχη μ'εκέινες που θυμούμαι, και την κόψαμε το βράδυ στο τραπέζι. Έ, δ'αν μπορού να πω πως δ'αν ευχαριστήθηκα, αφού έκανα Χριστούγεννα στο σπίτι μας, με τη μητέρα μου, που είχα να τα κόμω είκοσι χρόνια, κι' αφού έκοφα μάλιστα και κομμάτια για τα παιδιά μου... Άλλα τι τα θέλετε! Ούτε ή ψίχα της ζακυνθικής κουλούρας με τη ζαφουρά μ' ενθουσίαζε, ούτε ή κρούστα της με τη ζάχαρη και τα κουφέτα. Ήμουν πια συνηθισμένος με τάθηναίτικα σουρέκια, που βέβαια είναι άλλο πράγμα. Καί, — το κυριώτερο, — δ'ε ν ή μ ο υ ν κ ε α π α ι δ ι. Έτσι έμαθα τότε πως ένα παιδικό όνειρο, όταν πραγματοποιηθή κάπως άργά, δ'αν αφήνει και τόση γλύκα, όστε δ'αν είναι μ'α ζαχαράτη κουλούρα!...

Σας αποτίθεται ΦΙΛΙΔΩΝ ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ο Φρίτες κι' ή Φραγκίσκος έγενναν δεκτοί με πολλές φιλοπροηήσεις από τους λάρδους του Νουμργείου. Η Άγγλία ευγνωμονούσε τον Ζαν Ζερμάτι για την προσφορά του νησιού του. Ο πλοίαρχος Λίττλστον έλαβε έντολή να εξερευνηθή και τάγνωστα άκμή μέρη της Νέας Έλβετίας. Και πολλά πλοία έτοιμαζόνταν να φέρουν εκεί μετανάστες με τ'αναγκαία ύλικά για τον άποικισμό και την άχύρωση του νησιού.

Στις 27 Γουλιού, ή «Ώφιας», έτοιμος να κόμω πανιά, δ'αν περιμένα πια παρά τον Φρίτες, τον Φραγκίσκο και την Τζέννυ. Στις 28 έφθασαν κι' οι τρείς στο Πόρτσμουθ, όπου είχαν φθάσει προτούτερα και τά πράγματα, που είχαν αγοράσει για λογαριασμό της άποικίας.

Εγκάρδια ύποδοχή τους έκαμε ή πλοίαρχος Λίττλστον, που 'ς αυτό το διάστημα δ'αν τους είχε ιδή στο Λονδίνο παρά δυό-τρείς φορές. Και στις 29, ή «Ώφιας» αναχώρησε από το Πόρτσμουθ, με την άγ-

γλική σημαία στην κεραία του, που πήγαινε να τη στήση στις άκτες της Νέας Έλβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Τό δεύτερο ταξίδι του «Ώφιας». — Στο Άγκοιόνη. — Ο «Φλάγκ». — Καινούργια έπιβάτες κι' άξιωματικοί. — Ο ύποπλοίαρχος Μάρκουκι. — Στάση στο πλοίο. — Ο κατά μέρος στο άμπάκι. — Παρατηρήσεις στη μισή της θάλασσας!

Αν ή «Ώφιας» δ'αν ήταν πολεμικό πλοίο άλλα έμπορικέ, θα πήαινε τώρα πολλούς μετανάστες για τη Νέα Έλβετία. Το νησι αυτό, που το παρουσίαζε τόσο πλούσιο ή έκθεση του κ. Ζερμάτι, τραβοούσε άποίκους. Κι' ή περισσότεροι από κείνους που ήθελαν να μεταναστεύουν, ήταν Ιρλανδοί, γιατί αυτοί προπάντων αισθάνονται την ανάγκη να φεύγουν από την πατρίδα τους για να ζούν καλύτερα άλλο.

Μ'α καμπίνα του «Ώφιας» παραχωρήθηκε στον Φρίτες και στη γυναίκα του κι' άλλη μ'α, δίπλα, στον Φραγκίσκο, που θά τρώγων κι' οι τρείς στο τραπέζι του πλοίαρχου Λίττλστον.

Τό ταξίδι δ'αν παρουσίασε τίποτα τό ιδιαίτερο. Οι συνειθισμένες μόνο άστιασες της θάλασσας: ή τήξαιμοσφαιράς, μερικώς νηγεμίες, που στα μέρη του Τροπικού βαστούν πολύ, και μερικώς τρικυμίες, που ή κορβέτα, κυβερνωμένη καλά, τις πέρασε χωρίς μεγάλες ζημιές. Στον Άτλαντικό απαντήθηκαν με πολλά καράβια, που θά περνούσαν ειδήσεις του «Ώφιας» στην Ευρώπη. Την εποχή εκείνη, ύστερ' από τόσο μακρούς και φοβερούς πολέμους, ή θάλασσες ήταν πολύ άσφαλεις κι' οι ταξιδιώτες δ'αν έτρεχαν κανένα κίνδυνο.

Ο Φρίτες κι' ή Φραγκίσκος έκαμαν πλατύτερη γνωριμία με τον ιερέα του πλοίου, που είχε γνωρίσει τον συνταγματάρχη Μόντρος στις Ίνδιες. Με ποιόν άλλον θα μπορούσε ή Τζέννυ να μιλήση καλύτερα για τον πατέρα της; παρά μ' ένα στενό του φίλο; Κι' ή λαμπρός άνθρωπος της διηγήθηκε όλα τά μαρτύρια του δυστυχημένου εκείνου πατέρα, από τη στιγμή που έμαθε τό ναυάγιο της «Δορκάδος», ως την τελευταία του έκπνοα, όπου βρήκε τό θάνατο.

Όστό τό «Ώφιας», που πέρασε καλά τον Άτλαντικό, απάντησε πολύ άσχημους καιρούς πρής τα μεσημερινά της Άφρικής. Μ'α μεγάλη τρικυμία τον βρήκε τη νύκτα, στις 19 Αυγούστου, που τον ανάγκασε να ποδίση. Ο πλοίαρχος Λίττλστον, βοηθούμενος από τους άξιωματικούς και τους ναύτες του, έδειξε μεγάλη ικανότητα 'ς αυτή την περίσταση. Ο «Ώφιας» όμως

είχε πολλές άβαριες. Αναγκάστηκαν να του κόψουν τό τρίτο κατάρτι. Στην πρώτη άνοιξε μ'α τρύπα που είδαν κι' έπαθαν ως να την κλείσουν. Τέλος ή άνεμος έπεσε κι' ή πλοίαρχος Λίττλστον μπόρεσε να εξακολουθήση τό ταξίδι του. Διαζόταν τώρα να φθάση στο Καπτάουν, για να έπισκευάση τό πλοίο του εκεί.

Στις 10 του Σεπτέμβρη, τό πρωί, φάνηκαν οι κορυφές της Τράπεζας, του βουνού που ύψώνεται στο βάθος του ομίανου δόμου στο Άκρωτήρι.

Μόλις άγκυροβόλησε ή «Ώφιας», ή Τζέιμς Ουόλστον, ή γυναίκα του κι' ή αδελφή του βρέθηκαν άπάνω. Φανταζόσθε τί θερμή ύποδοχή τους έκαμαν ή Φρίτες, ή Τζέννυ, ή Φραγκίσκος, με τί χαρά ξαναπαυώθηκαν οι δυο νέες γυναίκες και τί ευτυχημένη στιγμή ήταν για τη Ντόλλυ, αυτή που ξανέβλεπε τον αγαπητό της Φραγκίσκο!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



ΕΥΓΕΝΙΑ Μ. ΤΥΜΒΙΟΥ (Νεφέλη) άγ Λευκωσία Κήρου, Δεύτερον Βραβείον Έπιλογών του Δημοτηρίου της πόλ' 1919.



ΔΑΜΑΝΗ Ε. ΜΕΝΕΖΗ (Άκνη) άγ Τριπόλε Διά τον Σούλογον Γαλανδύλεων. Α Βραβείον 10' Διαγωνισμού Ξεπασθάματος.

τωμα του πλοίου. Όστε καλό Νοέμβρη θα μπορούσε να κόμω πανιά για τη Νέα Έλβετία.

Μ'α τέτοια άναβολή θάταν πολύ δυάραστη για τους έπιβάτες της κορβέτας, άν δ'αν παρουσιαζόνταν μ'α ευκαιρία να συντομεύσουν τη διαμονή τους στο Καπτάουν.

Στό λιμμένα ήταν ένα πλοίο, που θά φεγγε μετ'α δεκαπέντε ημέρες. Φλάγκ ήνομαζόταν. άγγλικό τρεκάταρτο, πεντακοσίων τόννων, με πλοίαρχο τον Χάρρυ Γκούλδ, και θά πήγαινε στη Μπαταβία, στο άργιπέλαγος της Σόνδας. Λίγο θά βγαίνε από τό δρόμο του, άν περνούσε πριν από τη Νέα Έλβετία. Κι' άν δεχόνταν να πάρη τον Φρίτες με την Τζέννυ, τον Τζέιμς Ουόλστον με την Σούζα και με τό παιδί τους, τό Φραγκίσκο και τη Ντόλλυ, θά του πλήρωναν ένα καλό καλλό.

Η πρόταση έγινε δεκτή από τον πλοίαρχο Γκούλδ, κι' ο έπιβάτες του Ώφιας κουβάλησαν τις άποσκευές τους στον Φλάγκ, όπου τους παραχωρήθηκαν οι καλύτερες καμπίνες.

Οι προετοιμασίες του καρχαίου τελείωσαν στις 29 του Σεπτέμβρη, τάπγεμα, και τό ίδιο βράδυ ή Τζέιμς Ουόλστον, ή γυναίκα του, ή αδελφή του κι' ή μικρός Μπόμπης μπακαριστήκαν. Οι άλλοι ήταν εκεί, κι' ή πλοίαρχος Λίττλστον μαζί τους, που τον άποχαίρετησαν όλοι με κάποια συγκίνηση, ύποσχομένοι, ότι κατά τά τέλη του Νοέμβρη, θα περιμένα την άφιξη του «Ώφιας» στην έσοδο του Όρμου της Σωτηρίας.

Την άλλη μέρα, ή «Φλάγκ» ξεκίνησε με όριο άνεμο κι' ως τό βράδυ, οι κορυφές του Άκρωτηρίου, άπομακρυσμένες καμμία δεκαπενταριά λεύγες, χάθησαν στον ορίζοντα.

Ο Χάρρυ Γκούλδ ήταν λαμπρός πλοίαρχος, στην άκμή της ηλικίας, — μόλις είχε περάσει τά σαράντα — άνθρωπος με μεγάλη ψυχραιμία κι' άποφασιστικότητα. Οι έροπλισται του είχαν άπόλυτη έμπιστοσύνη.

Ο ύποπλοίαρχος έμνος του «Φλάγκ», ή Ροβέρτος Μπόρροπ, δ'αν αξίζε την έμπιστοσύνη αυτή. Της ίδιας ηλικίας με τον Γκούλδ, ήταν άνθρωπος ήμαπής, φθονερός, μνηστικός κι' ένβουλιζε πάντα πρής τον άδικούσαν... Είχε την άξίωση να κυβερνήση αυτός τον «Φλάγκ», κι' έπειδή δ'αν τό κατόρθωσε, έτρεφε στο βάθος της ψυχής του ένα μεγάλο μίσος έναντιον του πλοίαρχου Γκούλδ. (Έπεται συνέχεια)

Και τώρα όλα μαζί, ένωμένοι, ανυπομονούσαν να έγκατασταθούν στη δεύτερη έκμνη πατρίδα, όπου με την ίδια ανυπομονησία τους περιμένα οι οικογένειες Ζερμάτι και Ουόλστον. Δέκα μήνες που έλειπαν, καμμία είδηση δ'αν είχαν από καί-πέρα. Άν και δ'αν υπήρχε κανένας λόγος νάνησυχούν για την τύχη των κατοίκων του Φελοσενχάιμ, ή χωρισμός τους φαινόταν μακρός, άτελείωτος. Κι' όμως δ'αν μπορούσαν να φύγουν άμέσως. Ο Τζέιμς Ουόλστον είχε κανόνισι τίς ύποθέσεις του, είχε μαζέψει τά χρήματά του, ήταν έτοιμος. Μ' άλλη ανυπέβλητη δυσκολία παρουσιαζόνταν. Για να έπισκευασθή ή «Ώφιας», έπρεπε να μείνη πολύν καιρό στο λιμμένα του Καπτάουν. Δυό-τρείς μήνες τολγώτερο θά παιτούσαν οι έπισκευές, μετά τό ξεφρο-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Κάτω στην παραλία,
Πέντε μικρά αγοράκια
Χερίζουν με σοφία
Στην άμμο-παλατάκια.

Δύο παιδιά ψαρεύουν
Έχει κοντά καθούρια
Στη μοιρασιά μολώνουν
Και τὰ τραβούν με φούρια.

Έδώ δυο κοριτσάκια,
Τὰ πόδια τους γυμνά,
Παίζουν με κοιλιακάκια
Στην κίτρινη άμμοειδιά.

Και γά, τὰ διαβολάκια
Μπαίνουν μωσ' τὸ νερό,
Και κάνουν φοβισμένα
«Μαμά μου, θά πνιγώ!»

Πιο πέρα, οί νεανιάδες
Προσέχουν τὰ μικρά
Και γάβουν οί μαμάδες
Στὰ μπάνια τους κοντά.

Σὲ μιὰ βαρκούλα μέσα,
Ένας φτωχὸς ψαράς,
Μὲ πόδια σταυρωμένα,
Κάθεται σάν πασάς.

Μὰ πέρα, σὶ' αἰοιχιά,
Καράβι άρμενίζει,
Γλάρος λευκὸς, πετὰ,
Κι' ἡ θάλασσα βουίζει.

Βλέπει αἰπὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸν,
Ὁ ἥλιος καὶ γελᾷ,
Μὲ κόκκινο χαμόγελο
Στὸ κῆμα που περνά.

Η ΓΡΗΟΥΔΑ

Στὸ θαλασσινὸ ἴδιωμα

Πᾶσι τώρα ἕνας χρόνος,
Τὴν ἔβλεπα τακτικά κάθε μέρα
τὴ φτωχὴ γρηούδα, Ἰσχυρὴ, κοκ-
καλιάρᾳ, μὲ τὰ μάτια, χωμένα
στὴς βαθυνλές κόχες τους, ἕνα
συντριμμι τῆς ζωῆς; τὴν εὐρισκα
κάθε πρωτὶ κοιλουριασμένη καὶ
τυλιγμένη μέσα σὲ κάτι τσόλια,
καλλιοροαυα, νὰ κάθεται στὸ κα-
τώφλι τῆς ἐξώπορτας ἐνὸς μισο-
γκρεμισμένου ρημόσπιτου πού ἀν-
τιπροσάπευε πιστὰ τὴν κατόικὸ
του. Οἱ τοῖχοι του ραγιμέντοι, τὸ
μόνο του παραθύρο κακνισμένο,
μαθερὸ, ἀσχηματισμένο, κι' ἀντὶ γιὰ
τὴν εὐρισκα κέντρω τὸ ζωοτε-
ρικό του ἀπ' τὰ διακερτα μάτια ἕνα
κομμάτι τσοβαλί, ξεσκισμένο. . .

Τὴν εὐρισκα κέντρω ἔκει, κοιλου-
ριασμένη σταυροπόδι, καὶ μικρο-
στά της ἕνα κομμάτι παγι μὲ τέσ-
σερις πετρινοὺς στὴς ἄκρες του,
γιὰ νὰ μὴν τὸ παίρνῃ ὁ ἀέρας,
δουτὸ τὸ σπλαγχνικό χερί του δια-
βάτη ἄφινε καμμάτι πενταροῦλα.

Πάντα ἔχει τὴν εὐρισκα. . .
Κι' ὅταν ὁ ἥλιος ἔδινε ζωῆ
σ' ὅλη τὴ πλάση, αὐτὴ ἔκει.
Κι' ὅταν ὁ ἀέρας μάστιζε τὰ
φύλλα κι' ἔνα-ἕνα τὰ σφύριζε ἄ-

πλαγὰ στὴ γῆ, αὐτὴ ἔκει.
Κι' ὅταν ποταμί ἔπερε ἡ βοο-
χὴ καὶ πέρα ὡς πέρα σκεπάζανε
τὸν ὄροσὸν σύννεφα μολοβένια,
αὐτὴ πάλι ἔκει.

Κι' ὅταν σάν ἄσπρο σάβανο τὸ
χιάνι ἀπλωνόταν, καὶ πάλι αὐτὴ
ἔκει.

Ὅς που μὲ ἄμρα, ἀντίκρουσα
στὴ θέση που καθόταν, ἕνα σωρὸ
ἀπὸ πέτρες, συντριμμια τοῦ ρημό-
σπιτου. . .

Τὸ θυρῆμαι καλά. . .
Ἐκείνο τὸ βράδυ εἶχε βρέξει
πέρα κολύ κι' ἕνας θαιμονωμένος
ἀέρας βούιζε σὰ παραθύροφλα-
κὴ τῆς κάμορας μου. . . Καὶ τὸ
πρωτὶ, κοιλουριασμένος, βγήκα ἔξω. . .
Ἄπὸ μακριὰ ἀκόμα, εἶδα νὰ ὀρ-
θάνονται γυμνὸς ὁ σκελετός του
ρημόσπιτου, κατὶ ἀσπίου στόλου,
τὰ γυμναστικά ὅλα σκιασμένα
χάμου μαζί μὲ τὴ στέγη. . . Κι'
εἶδα γύρω ἔκει πλῆθος ἀνθρώ-
πων. Πλητρίασα. Καλὴν τὴ στιγμή
παρामीριζαν τὴς πέτρες καὶ. . .

φάνηκε τὸ πρόσωπο τῆς γρηῆς;
παραμορφωμένο!

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος της.
Κι' ὅπως τὴ μοῖρα ταυριαστή:
Μαζὶ μὲ τὸ ρημόσπιτο, σωρὰ
στῆχε κι' ἔκεινη. . .

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Τ' ἀνθη, γρηῆ, λές νοιώθουνε
τὴν ὄψη, γιὰ τὸς μέρα;
κοὶ μυρωδιὰ; διόλγλυμες
σκορπάνε σ' ὄν ἀέρα.

Κι' ἡ πεταλούδα, ἀσπρόφ' ἔρη,
Εἶναι κι' αὐτὴ μ' ἐί τους,
νὰ παρῆ ἀπὸ τὰ χεῖλη τους;
τὸ μέλι, — τὴν ψυγὴ τους! . . .

ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΝΤΑΜΑ

— Παίζουμε ντάμα, Μίμη, γιὰ
νὰ περᾶσῃ ἡ ὥρα; . .

— Ντάμα τώρα; δὲν εἶναι σάν
ἀργά; . .

— Κάθε ἄλλο! ὄχιε δὲν δὲν
εἶναι καὶ πρὶν ἀπὸ τὴς ὀχτάμισυ
δὲν θά γευματισομε.

— Σάν εἶναι ἔτσι, παίζουμε,
μὴ πᾶντῃς κι' ἐκείθις ἀπέναντι
μου.

— Τὰ ἄσπρα ἢ τὰ μαύρα; με-
ρώτησε χαρούμενα.

— Τὸ ἴδιο εἶναι, ἀν θέλῃς δόσε
μου τὰ μαύρα.

Κι' ἀφοῦ μοῦ τὰ ἔδωσε, ἀρχί-
σαμε.

λάθος. Σὲ μιὰ ὀρισμένη στιγμή μᾶ-
λιστα, κοκκίνισε ἐλαφρὰ γιαντιβλε-
πε πὸς ἔβλεπε. Ἐγὼ δὲως ἔκανα πὸς
δεν τὸν παρατήρησα, ἔπαιξα χωρὶς
νὰ παραφέρω λέξη κι' ἔρηγνα κάταν-
κάπου μιὰ κλέφτικη ματιὰ στὸ
φρεγγάρι, που ἔλαμπε στὸν ἀνοι-
χτοχορμὸ ὄροσᾳ. Ὁ Μίμης ἔ-
παιξε ὄλο καὶ χιρῶτερα. Τὴ στιγ-
μὴ που ἐνόμισε πὸς μὲ κρατοῦσε,
τοῦ ἔφευγα σάν γέλι.

— Ἐχασα, παιε! εἶπε πικρὰ,
καὶ τὰ μεγάλα του μάτια ξανα-
κοίταξαν δειλιασμένα τὰ δικὰ
μου πόδια.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Καθισμένος στὸ γραφεῖο μου,
ἀκουγα ἕνα μέρος τῆς Κἀρμεν.

Ἦταν ἡ ἀδελφὴ μου μπρὸς στὸ
πίνακ, καὶ μιὰ λάμψη που ἔπερε
ἀπὸ τὸ φῶς πλάι της, ἀλλάξε
κ' ὠμόρφησε τὸ πρόσωπό της.

Σιγά-σιγά, συγγένιασε ἡ γω-
νία τοῦ δωματίου. Μὲ κόπο ξε-
χωρίζε τὴν ἀδελφὴ μου, καὶ ἀ-
κόμη μὲ περισσότερα κόπο γνω-
ρίζε τὸ μέρος αὐτό. Μόνο τὸ φῶς;
ἔπραγε δυνατὸ. Ἀόριστα, διεκρί-
να τότε μιὰ μαρφή τὰ χροσθὴ
καὶ παρ' ἔκει ἕναν ἀνδρα καθι-
σμένο νὰ τὴν παρακολουθῆ μὲ
τὰ μάτια.

Θυροῦ πὸς εἶναι φυλακὴ; ἡ χο-
ρευτρία ἀεκόλουθετὸ χροσθὴς.
Εἶναι ἡ Κάριεν. Ἐγὼ θάμ-
πᾶ, βλέπω θειρετὰ καὶ κόσμο
πολύ.

Καὶ ὅταν ἀνοιξε τὰ μάτια κτὶ
γίνηκε διαπεραστικὴ ἡμιστιά μου,
συνέφιασαν ὄλα πάλι, καὶ εἶδα
τὴν ἀδελφὴ μου μπρὸς σὲν πᾶ-
νο, τὴ γωνία ἔκεινη; καὶ τὸ πᾶς
τὸ λαμπρό.

Δὲν εἶχα ἐνείρευθῆ ἦταν τὴ
φαντασίας μου εἰκόνα, καθορῆ
καὶ φυσικὴ. Σαουρῆτης

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

Τρέχει, ὄρη; καὶ στὸ τρελλὸ
του κατακλιόμα ξεριζώνει τὰ
χόρτα μὲ τὰ ὄμορφα ἀγριολοῦ-
λινδα, τοὺς θάμνους, καὶ τὰ δέν-
τρα ἀκόμη τὰ ψηλά, πὺ βρῶσκον-
ται σὲν περασμά του. Τίποτα δὲν
σταματᾷ τὸ τρελλὸ του τρέξιμο,
καὶ τίποτα δὲν μπορεὶ νὰ λιγο-
στᾶσῃ τὴν ἀγρία ὀρη; του!

Μουγγρίζει σάν λιοντάρι, κι' οἱ
κάταστροι ἀφοῦ τὸν ραγιίζουν
καὶ τὰ μακρυὰ ἀκόμη φυτὰ. Τὸ
γλυκὸ του ἀηδονιῶν τραγοῦδι, ἡ
λυκητρῆ τοῦ γκιώνη φωνῆ, κι'
ἡ ἀρμονικὴ τοῦ βοσκοῦ φλογέρα,
χάνονται στυδὸ χειμάρρου τὴν
βροντῆ, καὶ κάποτε-κάποτε μόνο
καθένας ἤχος μολὶς ἀκούγεται,
ἀνακατεμένος μὲ τὸν κρότον τοῦ
τρεχομένου νεράου.

Κατρακυλᾷ ἀνάμεσα στὰ βρά-
χια, κι' ἔφαρνα ἕνας θεόδατος;
κημηνὸς βρῶσκεται μπροστά του.
Ἄλλ' οὐδ' αὐτὸς δὲν τὸν φοβίσει

καὶ δὲν μπορεὶ νὰ κόπητῃ ὀρ-
μὴ του. Γρήγορα περνᾷ καὶ τὰ
τελευταία βράχια, κι' ἔφαρνα κρη-
μνίζεται στὸ φοβερὸ χάος!

Ὅ! τὶ μούγγρισμα φοβερὸ που
ἔβγαλε τότε! Οἱ γύρω βράχοι ἀγ-
τιλάλησαν σὲν μαυγγιτῶ, κι' ἡ
βοῆ του, ἔσειος σ' ἡ γλῆια μαζί
κανόνια νὰ βροῦτοῦσαν ἔκει μέ-
σα! Τὸ νερὸ ἔπερε, ἔπερε, κι'
ὁ κάτοστρος ἀφῆς πηδούσε ψη-
λά, κι' ἔπειτα κρημνιζόταν κι' αὐ-
τὸς στὸ χάος. Οἱ ἀστροὶ καὶ τὰ γε-
ράκια, που στυ; χαρομιάδες τὸν
βρῶσκον ἔχιναν φωνάσει, πετά-
ζονε ψηλὰ φοβισμένοι, καὶ πάντα
ἀπὸ τὸν ἄσπρο ἀφῶ, φαινόνταν
τὰ μαθὰ τους ὄμορφα.

Τρέχει, κι' ἀκόμη περνᾷ τὰ
δάση, τοὺς κρημνούς, τὰ λαγγά-
δια, καὶ τὴς πεδιάδες, χωρὶς τί-
ποτε νὰ μπροῖ νὰ τὸν σταματη-
σῃ. Καὶ τὰ Ἰ, Μπρῶστα ἡ θάλασσα,
που τὰ γαλανά της νερῶ, μ' ἀνυ-
πομονητρία μουρμουρίζουν ἀνά-
μεσα στὰ βράχια. Τρέχει, πηδᾷ
καὶ τὰ τελευταία ἐπιπόδια, καὶ τέ-
λος, πέφτει κορυσμένος σ' ἡν ἀγ-
καλιὰ της!

ΡΥΑΚΙ

Ἄγαμῶ ἀπ' τὰ ὀλάνθιαρα,
μυριάπολο δάση, τρέχει:
Τὰ διάφανα νερά
ἀντιφρεγγίζουν γαλνῆ
Χροσθινομένη σπᾶρῶ,
μὲ καὶ κοινὸ φλόκος κορμῶς
ἀεντριῶν σ' ἡν ἄρῶ.

Στυ; ὀχθες τὴς ἡκμῶφωτες
Που πλυμμηροντὶ τὰ πλῆθη
τῶν ζουζουμιῶν, τῶν μιομοδιῶν,
Πλουμπὶ καὶ γαλαξένια,
δροσοφωσάει ἐθαδισοτῆ
Ἄγροφωτηρ ἀνακνῆ.

Κυκλῶνει ἡ ζεστὴ πνιχτικὴ
ἡλιου μεσημεριάτη
Τὰ γαλαξοχροσθινοῦ
ἀνάερα πεταλοῦδια
Στὸν κάμπο, βρῶσκονε δροσιὰ
στὴς πικνοσφαιλομένες
θαμφοφωτες— που τὰ δεντριά—
ὄχθες— σ' ἡν ὄροσθνε.

Σαλαμῶ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Λέγε πὸς ὁποιος γελᾷ εἶναι εὐ-
τυχῆ. Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ γέλιο
εἶναι τὸ χαρακτηριστικό του εὐ-
τυχισμένου. Καὶ ὁμως γνῶριδα ἄν-
θρωπο που κάνει ἔξαιρεση σ' αὐτὸν
τόν κανον; δηλ. ὅταν εἶναι εὐ-
τυχῆς, εἶναι ὁ πῶδ μελαγχολικός
ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, κι' ὅταν
ἔχει κάποια στεναχωρία εἶναι ὁ
πῶδ εὐθῦμος που μπορεὶ νὰ γίνῃ.

Πολὸν περιεργὸς τύπος, μὰ τὴν
ἀλλῆθια. Φαντασθῆτε νὰ τοῦ
συμβῆ κάποιο δυστύχημα, νὰ ὀχου-
νται οἱ φίλοι του νὰ τὸν ἀλλυποῦν-
ται, κι' ἔκείνους νὰ γελᾷ, καὶ νὰ
καλαμπούρησει. Ἡ νᾶχουρνται, οἱ
φίλοι του νὰ τὸν συγχαροῦν γιὰ
κάτι πολὺ εὐχάριστο κι' ἔκείνους,
μὲ μιὰ λύση ζωογραφημένη στὸ
πρόσωπο του, νὰ δέχεται ἄνογε-
κτὰ τὰ συγχαρητήρια. . . Περιεργ-

γον ἀλλόκοτος ἀνθρωπος, μὰ τὴν
ἀλλῆθια δὲν εἶναι ὁ. . .

ΓΡΑΦΩ

Γραφῶ κοντὰ στὴ λάμπα. Εἶναι
ὄρατῆ. Τίποτα δὲν κοινοῦται. Μι-
κροκατωμένη, μαυροφῶς, στὸ
βάθος του μεγάλου κόκκινου κα-
ναπέ, ζουχὴ κοντὰ σ' ἡ φωτιὰ, ἡ
γρηῆ μου μητέρα εἶναι ἔκει. Σκε-
πεται χωρὶς ἄλλο τὸ κακὸ που
μ' ἔθερισε μακριὰ της; τὸν περα-
σμένο χειμῶνα, ἀλλὰ χωρὶς πολὺ
τρόμο, γιὰτὶ ἔρεσι πὸς εἶμαι
πρῶτος καὶ μὲνο ἀπὸ σπῆτι,
ὄταν φισοῦ ἄιερως. Καὶ ὕστερα,
σάν ἀνὰθημάτῃ οἱ τὸν Ὀχιῶ-
βρη ἡ νύκτα μπορεὶ νὰ δροσισῃ,
γρηῆγορα καὶ χωρὶς νὰ κἀνθ θο-
ρυβὸ βῆσει ἕνα κούτσουρο στὸ
τῆκε που εἶναι γεμάτο ἀπὸ φλό-
γης. Μητέρα μου, ἔς εἶσαι εὐλο-
γημένη μέσα σ' ὄλες τὴς γυναικες!

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Κάποτε ἕνος Φελλάχος ἀποφά-
σισε νὰ ταξιδεῖρη στὸ Κάιρο γιὰ
πρώτῃ φορὰ. Μαζὶ του εἶχε κα'
ἕνα σεντούκι κλειδωμένο. Γιὰ
κακὴ του ὀρη; τῆ, τὸ σεντούκι
ἔπασσε σὲν φορητό. Ὅταν ἔφθα-
σε σὲν Κάιρο, τὸν ἰδολοῖθησαν
ὄτι ἔπασσε τὸ σεντούκι. Τότε γυρ ἔ
καὶ λέει σ' ἕνα συνταξιδιῶτῃ:
«Μωρομῆ, τὸ σεντούκι ἔπασσε,
τὸ κλειδὸ ὀρη; τῶ!»

ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

Σὲ μιὰ ἐπίθεση τοῦ ἀγγιλοῦ
στρατοῦ κατὰ τὸν τελευταῖο πό-
λεμο, ἕνας γενναῖος στρατιώτης
ἀνέβηκε πρῶτος; κι' ἔστῆς τὴν
ἀγγλικὴ σημαίᾳ σ' ἕνα ἔχθρικό
φρούριο. Ὅταν τῶμαθα ὁ στρα-
τηγὸς, εἰήτησε νὰ τοῦ φέροντ:
στρατιῶτῃ καὶ τὸν ῶτησε:

— Τὶ θέλεις νὰ σοῦ ὀῶσω γι'
ἀνταμωβῆ; Τὸ παρᾶσθμο τῆς ἀν-
δρείας ἡ 100 λίρες στερέλινες;

— Πῶς κοστίζει τὸ παρᾶσθμο;
— Μιάμισυ λίρα.
— Δώσε μου λοιπὸν τὸ παρᾶ-
σθμο καὶ 98 1/2 λίρες!

Ἐλευθερωτῆς τῆς Πατρίδος

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀκούγεται φοβερὸ; θοοῖρος
στὴν τραπέζιαρα. Ἡ καλὴ μητέ-
ρα τρέχει νὰ δῆ τὶ συμβαίνει.
Ἡ ὄρη; Ἀνὰμνησις ἐ-
γύρισε σὲν ἀβουρα μέσα σὲν δαι-
μάτιο.

— Τὶ σοῦ συμβαίνει; τί ἔπα-
δες; ρωτᾷ ἡ μητέρα.

Ἡ ὄρη; Ἀνὰμνησις
παῦσι τὴν ἀλλοκατῆ γυμναστικὴ
τῆς καὶ λέει:

— Τίποτα, μητέρα! Νά, ἔχασα
πρὶν πᾶρῶ τὸ μαρτίκι μου, νὰ
τὸ κοινησῶ στὸ μπουκάλι, ὅπως
μου ἔπατε, καὶ σκεφτήρηκα τότε

νὰ κοινηθῶ ἔγω, ἀφοῦ τὸ γιαιρι-
κὸ εἶναι μέσα μου. . .

Ἡ μαμμά: — Τοτὸ, ποῖος ἔ-
φαγε τὸ κοινοῦτῃ;
Τοτὸς: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

στηση που μ' ἐδιδάσκε καὶ τὸ 1911,
ἀφοῦ ἔν εἶσαι ἄνομη 17 ἐτῶν γιαι-
πολλοὶ ἄλοι περᾶσαν καὶ τὰ 20 καὶ
τὰ 25 καὶ μὲ διαβάσαν ἀκόμη. Καὶ
νομίω δεῖ θὰ εἶχαν ἔδικο οἱ γονεῖς
σοῦ νὰ σοῦ κόψουν αὐτὴ τὴν ευχαρί-
στηση, που εἶναι καὶ ὠφέλιε σο. Ὁ-
πωσδήποτε, ἀν ἐπιμεῖνοῦ, πρέπει νὰ
συμμορφῶθῃς.

Ἡ μαμμά: — Τοτὸ, ποῖος ἔ-
φαγε τὸ κοινοῦτῃ;
Τοτὸς: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτὸς, πῶ ἔφυγες,
πῆγς προῦτερα ἀπὸ μὲνα. . .

Ἡ μαμμά: — Ὁ ποντικὸς, μαμμά!
Ἡ μαμμά: — Καὶ που τὸ ἔβ-
ρεσι;

Τοτὸς: — Πῆγα νὰ τὸ φάω
ἔγω, ἀλλ' αὐτ

Συλλόγου) 'Ελευθεροτήν της Πατρίδος (και, κατά λάθος μπηξε σε δύο Διαγωνισμούς ο ίδιος αυτών άρθρος) 'Αρχαία ή αρχαϊκή) 'Αρχαία Ομιλία (επειδή ε ευχαριστώ για το ξεσπάσμα) Πόσις Πατρίς (ευχαριστώ πολύ την Δ. Α. δια το ξεσπάσμα) 'Αφελή Καρδίαν (αυτή η «Υπόμνηση» εδημοσιεύθη και άλλως) Ναυπλιακόν 'Αστρά (το ποίημα ε-πρεπε να σταλή χωριστά και μετά την 31 Δεκεμβρίου) Πάμμον (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάσμα) Μέλλον της Ελλάδος (στοιχεία) Γλυκειάν 'Ανάμνηση (κι' εγώ λυπήθηκα πάρα πολύ, αλλά τι να γίνει!) Δ. (το «Ζακυνθινό Μοντέλι», έχει 120 σελίδες μεγάλου σχήματος) Μαρίας 'Αλεβιζάτου, Ρέμβιν, Αντροπών 'Αντροπών, Διέφυλον 'Αστόν κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 26ην Δεκεμβρίου, έπαντήσω εις το προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΑΝΑΝΕΦΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
'Από 1ης Δεκεμβρ. ήχισε το 43 έτος της Διαπλάσεως. Οι συνδρομηταί, των διατίων ή συνδρομή ε ηξε την 30 Νοεμβρίου, όφειλον να την ανανεώσουν το ταχύτερον.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ
'Ο 20ος Διαγωνισμός Ξεσπασμάτος έλαξε την 30 Νοεμβρίου. Έδοξοσύνει οι Πράκτορες να ξεφλήσουν το ταχύτερον τους λογαριασμούς των, διότι ε 'Αποτέλεματα θα έκοσσοτ' εντός όλίγων και Πράκτορες όφειλον:εσ φιλάδια δέν θα συμπεριληφθούν.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1920
'Ο λαμπρός Τόμος της Διαπλάσεως του 1920, τελευταίμος πλέον, θα εδύναται σε λίγες ημέρες εις το Γραφείον μου και εις τα κεντρικά Βιβλιοπωλεία. Μη λησμονήτε, ότι είναι το ώραιότερον δώρον της Πρωτοχρονιάς.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ
Κατά τόν 'Οδηγόν του Συνδρομηταί, όσοι θέλου να διατηρήσουν το ψευδώνυμον παύ είχαν το 1920 και πού ή λογίς του έλαξε την 30 Νοεμβρίου, προση να το άνα νεώ σ ου ν δια το νέο έτος ως την 31 Δεκεμβρίου το βραδύτερον. Μετά την προθεσμίαν αυτήν, δέν ήγγυμαι σε κανένα ότι θα εδ τ ο ψευδώνυμον του έλαξέρον. Μπορεί να τού το πλην άλλως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893)
Από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι ε-ξής όκτω: 5ος, 7ος, 12ος, 11ος, 18ος, 19ος, 20ος, και 21ος. 'Εκαστος τόμος δεαχ. 5, ταχυδρομικώς δε άποστέλλομενος δεαχ. 8,30 δια το 'Εσωτερικόν και δε. 8.60 δια το 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 - 1920)
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντας τόμοι, 27 εν όλω. — 'Εκαστος τόμος άρραφος δε. 16 και ρυμμένος δε. 18. Ταχυδρομικί τέλη έκαστου τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: δια το 'Εσωτερικόν λεπτά 50 δ άρραφος και δε. 1,50 δ ρυμμένος, δια δε το 'Εξωτερικόν δε. 1,50 είτε άρραφος είτε ρυμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 1920ου Διαγωνισμού λύσεων Δεκεμβρίου - Φεβρουαρίου. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 28ης Φεβρ. κ αρίστοι άλλα και πρην της προθεσμίας τούτης έστ' όσον δέν θα έχουν ακόμη δημοσιευθή έπισ και των προηγουμένων φύλλων].

51. Αεζήγητος
Γιός Πατριάρχου της Γεαρτικής Με φρούριον ενώθησε 'Αρχαίο πολύ, ιστορικό: Κι' από τα δύο παρθύς Μιά πόλις φανερώθηκε Στο Κράτος το 'Ισπανικό. 'Εστάλη υπό τ. Εανόης 'Ελληνοκοσμάς

52. Μεταγραμματισμός
Ρωμαίου Αυτοκράτορος Την κεφαλή άλλίζω Και τήρανο διάσημο Στη θέση του κοιτάζω. 'Εστάλη υπό Γεηγορού τ. 5 Ε.

53. Αναγραμματισμός
Ποταμό της Μικρασίας 'Αν τόν αναγραμματίσας, Σύντροφο του 'Ηρακλέους Μ' απορία θάντηρίσας. 'Εστάλη υπό τού 'Αρταξ

55. Τελίγωνον
***** = Νήσος του Αιγαίου.
***** = Τίτλος γυναικός.
**** = Όσος αρχαίος.
*** = Αισθητήριον.
** = 'Ασθη.
* = Φωνήεν.
Και κατέως τα ίδια.
'Εστάλη υπό της Συμμαχίας Αδρας

56. Κρυπτογραμμίν
123435678 = 'Αρχ. δραματ. ποιητής.
232564 = Δόλος; επιβολή.
37178 = Δολοπή; διάφορος.
4356248 = 'Απόστολος.
567178 = 'Αγώνισμα.
67578 = Νήσος.
76178 = Κολπίσκος.
875714 = 'Αρχ. πόλις.
'Εστάλη υπό τού 'Ονειρου της Κύπρου
54. Ηεγμα

Κάποιο φαινόμενο τάραχνό μου, Μεγάλη κάμαρα το θηλυκό μου, Κι' έποννοφόρι το ο δεύτερό μου, 'Εστάλη υπό τ. Βενετσάνου Η. Σαράβα

57-62. Μαγεικόν Γράμμα.
Τη' ανταλλαγή ενός γραμματός έκίστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αΐτου, να σχηματισθού, άνευ αναγραμματισμού, άλλαι τθσαι λέξεις.
λ ό γ ρ ο ς, σ ά κ ρ ο ς, λ ά ρ ο ς, χ ο ρ ό ς, ά κ ρ ο ς.
'Εστάλη υπό τού Βιβλιοφάνου

62. Τεπειή 'Αρροστική
Τών ηχοηόμενων λέξεων. 'Αν πάρη τάραχιά, 'Εν γίνεται απ' τα Κράτη Τ' 'Αμερικανικά. Τα δευτερά τους γραμματα, 'Αν θάλησ στη σειρά, Την ήψηλότερη της γής Θα εδής θουνοσειρά.

Τά τρίτα, τέλος, λύτα μου, 'Απλώς αν άραδιάσας, Μεγάλο Γάλλο τραχικό Θα μες παρυνόισασας.
1. Μάγισσα. 2. Μυθικόν ζώον. 3. Δίρμα. 4. Ποταμός. 5. Κράτος της Ευρώπης. 6. Κριτής τού 'Αδου. 7. Νησίς.

'Εστάλη υπό τού Διελάνου
63. Φωνηεντόλιπον
Π-τυ-πιν-πιν-δμιν
'Εστάλη υπό τού Στε Ραβεγγάου

64. Γελίφος
Ο Ο 'Ελλάς
Ο Ο Γαλλία ον τώρ ή τέρ;
Ο Ο 'Αγγλία
'Εστάλη υπό τού Σαθανάταλου

Δια τούς Γαλλομαθείς
65. Φωνηεντόλιπον
L-n-ft-l-frc
'Εστάλη υπό τού Φερβασμού Ψυχής.
66. 'Ελλειποσώφωναί.
auee-+ e-a-ie
'Εστάλη υπό τ. 'Ενδόξου Κεανολεόου

ΛΥΣΕΙΣ
των Παιδ. 'Ασκήσ. του φύλλου 24
890. Καρπάθια (Κάρ, π.θ. θεία.) — 591. Κύριος-Κύριος. — 592. Σάμιος-Άρισός-Ιασίος. — 593. Τα πάλαιστα, 595. ΗΡΑ — 594. Σ Β ΚΑΒΙΤΟΣ (ρά-ΙΩΘ ΒΟΛΩΝΙος, 'Αραράς, κρ-ΚΟΛΑΘΝΙΑ ταλίαι; Άέρος; 'Ε-ΕΙΡΗΝΙΚΟΣΥ στία, αεία, τρία, θρος, Σέρρα.) — 596-600. Δια τού Σ. Τάξις, όσος, έξοχος, Νάξος; άξιος. — 601. ΡΟΥ-ΔΕΙ (θυμοί κράτες). (ΠΥρορ, ΚΟΘρος, ΚΥρος, ΛΑΑτος, ΜΕΝέλαος, Μίνος.) — 602. Πέσ μου ον παύους φιλως έχεις-Νά σου πού ποιο δρόμο τρέχεις. — 603. 'Ενδόξος ετήρηξεν ο Περικλής (έν δώ ε' -ώς ύκ' ηρε - έν ο περί κλις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δια 1 έτος 10 το πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία δε. 2 (δ ελαχιστος όρος): Πέσαν των 10 λέξ. 20 λεπ. η 1 ώρα, με παζαα δε στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λεπ. 40. 'Ο χωριστός στίχος δε. 11

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΑ, λυπημαί πολύ για 'Απόλειξ Μικρού Μυστικού. — Ναντάκι της Δέσφου
[ΚΑ' - 24]

ΑΡΣΕΝ ΔΟΥΠΕΝ
[ΚΑ' - 25]

ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ
Υποψήφιος Δημοληφισματο. του 1920
[ΚΑ' - 26]

«ΔΙΑΜΑ» ΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
Προκηρύσσεται διαγωνισμός προς σύνθεσιν Διηγήματος. Θέμα:

Πιό είναι το στυνδαλίτερο μαθητικό σας συρβάν;
Αιτία δυο μυθών.
Βραβεύον: βιβλίον κατ' επιλογήν
'Ο ύπουργός

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ
[ΚΑ' - 27]

Συμβελός; Φοινικιά, έαν εαρεσθή-Σ' ας, ανταλλάσομαι Μ. Μυστικά, Μεθ' υπόληφως. — Γαλάω 'Ελληνό-πουλά.

[ΚΑ' - 28]

ΣΙΑΔΡΑ ΟΜΟΣΗΘΝΟΝΙΑ
(Σύλλογος 'Ελλάς; - Βροντή)
Πρ. όρθερος: ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ
Π — Πρώτοκυργός: Βασιλεύς της 'Εσθμου.

Υπουργοί: 'Εσωτερικόν: Στεγανός τού Κίους — 'Εσωτερικόν: Γ. Χώλις — Στρατιωτικόν: Σελήνοφάνισο 'Αι ογιάλι. — Προπαγάνδας: Άνδρ. Καρατζά. — Οικονομικόν: Κίτηνο Ρόδο. Πρέσβης: Μικρό Κρησιαντάκη (Κρησιτά.)
[ΚΑ' - 29]

Κόκκινα Γάτα, χάλ! χάλ! χάλ! χάλ! Πίε κίστικες σου ποτικός! — 'Αγνοα Παρσέλιος Βελουδένο Τρωατάφυλλο.
[ΚΑ' 30]

Διαπλάσοποιαι; έτοιμάστε εά τετρά-δια σας για τόν Συνατό δε Μπιε-ζεράν.

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή άγκαριος ανανέωσις της συνδρομής του.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ
Είναι ο τελευταίος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΤΟΥ 1920
Με τας 412 Σελίδας του. — Με τας 192 εικόνας του. — Με το «Χώρις Οικογένεια». — Με τη «Δεύτερη Πατριδα». — Με τόν «Μέγαν 'Αλέξανδρον». — Με 50 «'Αθηναϊκάς 'Επιστολάς», και με άμέτρητα άλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δραμάρια, ποιήματα, κτλ. κτλ.
ΤΙΜΑΤΑ 'Αρραφος δε. 16. — (και ταχυδρ. δε. 16,50 δια το 'Εσωτ. και 17,50 δια το 'Εξωτ.) Ρυμμένος δε. 18. — (και ταχυδρ. δε. 19,50 και δια το 'Εσωτ. και δια το 'Εξωτ.)